

Danny zegt dat we in de lucht een vogelnestje moeten zijn. Hij gaat voorover liggen op een bureaustoel zonder leuning. Wij zitten om hem heen. Danny buigt zijn benen en duwt zijn heup in de stoel. Die wiebelt een beetje. Vandaag leren we vliegen.

Ik vraag me af wanneer iemand skydive-instructeur wordt. Zou Danny ooit zijn begonnen met een opleiding sportmanagement, toen net als wij rondom deze bureaustoel zijn beland en kijkend naar het vogelnestje hebben gedacht: Laat die opleiding maar waaien. Dit is het. Hij heeft zijn overall maar half aan. Een T-shirt hangt vormeloos om zijn smalle schouders. Hij is licht kalend, zijn g is zacht. Danny zegt dat we straks voorover moeten vallen in de windturbine, die ons laat zweven. 'Niet bang zijn', zegt hij. Zijn ogen zijn meer van een pup dan van een waakhond.

Wij hebben onze pakken wel dicht geritst. Allemaal zien we eruit als Formule-1 coureurs. Wij, een vader, moeder, twee zoons, twee middelbare mannen, en ik. 'Een kerstcadeautje voor de jongens', zei de moeder in de kleedkamer. 'In de krant stond een leuke aanbieding. De jongens wilden altijd al een keer skydiven.' Ik kende het fenomeen skydiven tot voor kort niet. Wel droomde ik vroeger eens dat ik zweefde, lekker was dat. De website van Indoor Skydive Roosendaal belooft dat we 'het gevoel van vliegen ervaren'. Misschien heb ik ook altijd willen skydiven. Net als de jongens.

Onze gesprekken vallen stil als we bij de windturbine staan. Die brult en loeit, alsof naast ons een boeing opstijgt. Om beurten mogen we straks telkens een minuut in de doorzichtige cilinder. Zo kunnen we elkaar zien. We knikken elkaar toe. Succes.

Danny heeft nu ook zijn pak dichtgedaan en een helm opgezet. Onze pakken zijn blauw, het zijne is rood. Zijn silhouet lijkt veranderd. Alerter. De vader lapt de instructie aan zijn laars. Hij valt niet voorover, maar wandelt de turbine binnen. Onmiddellijk waait hij in de hoek van het vangnet. Danny tilt het stramme lijf op en draait vader zacht rond.

Ik heb vroeger geballet, voor mij is die holle rug appeltje eitje. Eenmaal aan de beurt werp ik me als een kamikaze voorover. Ik voel hoe de wind driest waait langs mijn wapperende armen, hoe mijn wangen klapperen. De veiligheidsbril drukt tegen mijn neus. Verongelijkt schiet mijn balletrug in een kramp. Danny gebaart dat ik zijn hand moet pakken. Dan wijst hij naar de fotocamera in de wand. Zwaait uitnodigend.

'We weten zeker dat je het leuk vindt', zei de marketingmedewerker. Daarom mag ik gratis. Anders kost vijf minuten skydiven 99 euro. Twintig euro per minuut, denk ik. Een prik als je bedenkt wat Icarus voor vliegen neerlegde.

Met mijn rug als een zacht glooiend bergdal, mijn armvleugels in volmaakte hoek voor mijn borst en mijn hoofd fier omhoog bestuur ik in de vijfde en laatste minuut mijn hemellichaam. Danny ziet het en opgetogen wijst hij naar boven. En dan gebeurt het – eerst langzaam, maar steeds sneller stijg ik op. De lucht in, omhoog naar de nok. Ik hap naar adem, voel me licht in mijn hoofd. Ik vlieg. Danny's opgestoken duim. Dan raakt mijn been de wand, draai ik door mijn schrikbeweging wild om mijn as, en tuimel omlaag, angstige hoofden van het gezin voorbijzovend. Het ijzeren vangnet priemt in mijn rug. Vlug helpt Danny me uit de turbine en wenkt de volgende. De brullende wind overstemt mijn vloek.

Als we allemaal klaar zijn, gaat Danny nog even alleen. Wij kijken toe. Macho maakt hij salto's en hij loopt koelbloedig tegen de glazen wand. Dan blijft hij stil zwevend hangen in kleermakerszit, om pijlsnel naar de nok te schieten en als een insect tegen het net te klitten. Terwijl hij op ons neerkijkt, zwaait hij. We draaien onze nek en zwaaien terug.

Het jongste zoontje heeft zijn gezicht tegen het glas gedrukt, zijn mond hangt open. De moeder knijpt in zijn schouder en knikt naar hem, en glimlacht dan naar mij. O, ja. Mijn mond hing ook open.